

AMANDA KVIK

Samo ovu noć

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

Beograd, 2014.

*Za Ketu Linc:
sjajnog pisca, sjajnog fotografa i sjajnog prijatelja*

Prolog

Negde pred kraj viktorijanske ere...

Sparušeni kostur ležao je na izrezbarenom pozlaćenom krevetu smeštenom nasred prastare laboratorije koja je postala grobnica slavnog alhemičara.

Dvesta godina stare kosti još behu umotane u dronjavu odeću, nekad davno sašivenu od najskuplje svile i baršuna. Rukavice i papuče ukrašene zlatnim i srebrnim vezom prekrivale su kosti šaka i stopala, stvarajući jeziv privid krvi i mesa.

„Njegov krojač sigurno ga je obožavao“, reče Gejbrijel Džouns.

„To što se neko bavi alhemijom ne znači da ne može da poseduje istančan ukus za modu“, primeti Kejleb Džouns.

Gejbrijel ispod oka osmotri odeću svog rođaka, a potom i vlastitu garderobu. Doduše, pantalone su im bile prašnjave, a košulje zaprljane, ali sve što su imali na sebi, uključujući i čizme, bilo je ručne izrade i skrojeno kao pod konac.

„Porodična crta, rekao bih“, natuknu Gejbrijel.

„Fin dodatak za legendu o Džounsovima“, složi se Kejleb.

Gejbrijel priđe krevetu, podigavši fenjer. Pod treperavom svetlošću uspeo je da razabere zagonetne alhemijske simbole za živu, srebro i zlato, izvezene na širokoj borduri kosturove odore. Slične oznake bile su izrezbarene na dasci iznad uzglavlja.

Na podu pored kreveta stajala je teška škrinja. Bočne stranice bile su okovane dvovekovnom rđom, ali poklopac beše prekriven tankom metalnom pločom otpornom na koroziju. *Zlato*, pomisli Gejbrijel.

Pognuo se ka škrinji, izvadivši besprekorno čistu maramicu da obriše prašinu koja se nataložila na poklopcu. Svetlost zaigra preko ukrasnih šara u obliku lišća i zagonetnog teksta na latinskom koji je bio izgraviran na tankoj zlatnoj ploči.

„Ne verujem da u proteklih dvesta godina niko nije otkrio ni opljačkao ovo mesto“, rekao je. „Po svemu sudeći, alhemičar je za života imao mnogo suparnika i neprijatelja. A da ne pominjemo članove Volšebnog doma i porodice Džouns koji su decenijama tražili ovu odaju.“

„Alhemičar je bio poznat po lukavstvu i tajnovitosti“, podseti ga Kejleb. „I to sa pravom.“

„Još jedna porodična crta.“

„Tačno“, potvrdi Kejleb glasom koji je poprimio turoban prizvuk.

On i njegov rođak razlikovali su se po mnogo čemu, pomislio je Gejbrijel. Kejleb je bio sklon razmišljanju i dugim periodima ćutanja. Najviše je voleo da vreme provodi sam u laboratoriji. Nije imao strpljenja za goste, posetioce i poznanike koji su od njega očekivali da bude učitiv i da se pridržava osnovnih društvenih manira.

Gejbrijel je oduvek bio otvoreniji i manje ćudljiv, ali i on je u poslednje vreme počeo da se povlači u svoju biblioteku, gde je provodio sve više vremena. Znao je da tamo nije tražio samo znanje već i svojevrсно bekstvo.

Obojica su, svaki na svoj način, bežali od onih aspekata svoje prirode koje bi ostatak sveta definisao kao *ne baš normalne*, pomislio je. Ali sve češće ga je mučila sumnja da to što su tražili, o čemu god da se radilo, nisu mogli da pronađu u biblioteci ili laboratoriji.

Kejleb je radoznalo ispitivao neku staru knjigu. „Neko će morati da nam pomogne da spakujemo ove relikvije.“

„Možemo da unajmimo ljude iz sela“, reče Gejbrijel.

Automatski je počeo da smišlja plan za pakovanje i prebacivanje stvari koje su pronašli u grobnici starog alhemičara. To je bilo polje u kome se dobro snalazio. Njegov otac često je ukazivao da je njegova

sposobnost za pravljenje strategije bila tesno povezana sa njegovim neobičnim psihičkim talentima. Međutim, Gejbrijel je radije mislio da je to bila manifestacija *normalnog*, a ne paranormalnog dela njegove ličnosti. Očajnički je želeo da veruje da je on bio logičan racionalan čovek modernog doba, a ne primitivan necivilizovani ostatak ranijeg stadijuma evolucije.

Potisnuvši uznemirujuće misli, usredsredio se na plan za prebacivanje relikvija. Najbliže naseljeno mesto nalazilo se nekoliko milja odatle. Bila je to mala seoska zajednica čiji je opstanak vekovima zavisio od krijumčarenja. Ti ljudi znali su da čuvaju tajne, naročito kada je novac u pitanju. Volšebno društvo moglo je da kupi njihovo ćutanje, razmišljao je Gejbrijel.

Udaljena lokacija na obali koju je alhemičar odabrao za svoju laboratoriju, koja je podsećala na omanju tvrđavu, delovala je pusto čak i danas. Pre dvesta godina tu se sigurno nalazila još veća pustoš, još odsečenija od ostatka sveta, zaključio je. Laboratorija-grobnica bila je skrivena pod zemljom, ispod ostataka drevnog oronulog zamka.

Nešto ranije, kada su on i Kejleb konačno uspeli da otvore vrata laboratorije, iznutra ih je zapahnula struja odbojnog ustajalog vazduha koji je mirisao na smrt. Obojica su zgroženo ustuknuli, kašljući i boreći se za dah.

Jednodušno su odlučili da sačekaju da oštar okeanski povetarac pročisti atmosferu pre nego što kroče unutra.

Kada su konačno ušli, unutra su zatekli prostoriju koja je podsećala na radnu sobu nekog učenjaka. Prastare knjige sa kožnim povezom i ispućalim hrbatima tiskale su se na policama. Sa strane su stajala dva svećnjaka, kao da samo čekaju da neko stavi sveće i zapali fitilj.

Dvesta godina star pribor koji je alhemičar koristio u svojim eksperimentima bio je uredno poređan na izduženoj radnoj klupi. Laboratorijske čaše bile su prekrivene debelim slojem prljavštine, a metalne alatke, gorionik i mehovi okovani rđom.

„Ako ovde ima nečeg što stvarno vredi, to je sigurno zaključano u ovoj škrinji“, prozbori Kejleb. „Ne vidim ključ. Hoćeš li da odmah objemo bravu ili da to obavimo kad se vratimo u Volšebni dom?“

„Bolje da odmah vidimo o čemu je reč“, odgovori Gejbrijel, čučnuvši pored teške škrinje i osmotrivši gvozdenu bravu. „Ako se unutra nalazi zlato i drago kamenje, moraćemo da preduzmemo posebne mere predostrožnosti dok ovo budemo prebacivali kući.“

„Treba nam alat da objesimo poklopac.“

Gejbrijel se zagleda u skelet. Ispod jedne rukavice provirivao je delimično skriven gvozdeni predmet.

„Mislim da vidim ključ“, reče.

Spustio je ruku, pažljivo zvlačeći prste ispod rukavice da uzme ključ. Začuo je tiho šuštanje. Šaka se odvoji od ručnog zgloba i on zateče sebe kako drži rukavicu punu sitnih kostiju.

„Dodavola“, promrmlja Kejleb. „Znaš li one priče o žmarcima koji gamižu niz kičmu? Mislio sam da se takve stvari dešavaju samo u jeftinim romanima.“

„To je samo kostur“, podseti ga Gejbrijel, spustivši rukavicu i njen morbidni sadržaj na prastari krevet. „I to kostur star dvesta godina.“

„Da, ali igrom slučaja to je kostur Silvestera Džounsna, velikog alhemičara, našeg pretka i osnivača Volšebnog društva“, dodade Kejleb. „Koliko znamo, bio je veoma lukav i opasan čovek. Možda mu se ne sviđa što neko posle toliko godina vršlja po njegovoj laboratoriji.“

Gejbrijel ponovo čučnu pored škrinje. „Da je toliko želeo da zaštiti svoju privatnost, ne bi ostavio uputstva za otkrivanje ovog mesta u pismima koja je napisao neposredno pre smrti.“

Ta pisma su decenijama skupljala prašinu u arhivu udruženja, sve dok ih Gejbrijel pre nekoliko meseci nije iskopao i uspeo da dešifruje alhemičarevi tajni kod.

Ubacio je ključ u bravu, momentalno shvativši da će to biti jalov pokušaj.

„Previše rđe“, objavio je. „Daj mi alat.“

Nakon deset minuta, zajedničkim snagama su uspeli da otvore škrinju. Poklopac se nevoljno podiže. Šarke oštro zaškripaše, kao da se bune. Ali nije bilo eksplozije, plamenih jezika ni drugih neprijatnih iznenađenja.

Gejbrijel i Kejleb zagledaše se u škrinju.

„Toliko o ideji da ćemo unutra zateći zlato i dragulje“, prozbori Kejleb.

„Na našu sreću, nismo se upustili u ovaj poduhvat u nadi da ćemo ovde pronaći izgubljeno blago“, složi se Gejbrijel.

Jedino što su pronašli u staroj škrinji bila je mala knjiga s kožnim povezom.

Gejbrijel podiže knjižicu i pažljivo je otvori. „Pretpostavljam da se tu nalazi formula koju je alhemičar pominjao u pismima i beleškama. On je to sigurno smatrao daleko vrednijim od zlata i dragulja.“

Požutele stranice behu ispunjene alhemičarevim preciznim rukopisom na zagonetnom latinskom jeziku.

Kejleb se pognu ka beležnici, da bolje osmotri naizgled besmisleni skupinu slova, brojeva, reči i simbola koji su prekrivali prvu stranicu.

„I ovde je koristio proklete lične šifre“, rekao je, zavrtevši glavom.

Gejbrijel okrenu sledeću stranicu. „Ljubav prema tajnovitosti i ličnim šiframa predstavlja tradiciju koje se članovi Volšebnog društva zdušno pridržavaju već dva veka.“

„Za svog života još nigde nisam sreo toliko opsesivnih i izolovanih ekscentrika kao u Volšebnom društvu.“

Gejbrijel pažljivo zatvori beležnicu, uhvativši Kejlebov pogled. „Ima ljudi koji bi sigurno rekli da smo nas dvojica bar jednako ekscentrični kao oni.“

„*Ekscentričnost* verovatno nije prava reč za nas“, procedi Kejleb kroz stisnute zube. „Ali trenutno nisam raspoložen da smišljam prikladnije termine.“

Gejbrijel nije pokušao da mu se usprotivi. Dok su bili mlađi, obojica su uživali u svojoj *ekscentričnosti*, uzimajući svoju naročitu senzitivnost zdravo za gotovo. Ali zrelost ih je navela da stvari posmatraju iz drugačije i daleko obazrivije perspektive.

A sada, da stvari postanu još gore, Gejbrijel je morao da se uhvati ukoštac sa ocem modernih nazora koji je postao oduševljeni sledbenik gospodina Darvina i njegovih teorija. Hipolit Džouns je rešio da što pre oženi svog naslednika. Gejbrijel je zaključio da je njegov otac potajno želeo da proveri da li je neobična paranormalna senzitivnost koju je njegov sin posedovao predstavljala naslednu osobinu.

Neka je proklet ako dopusti da ga uvuku u eksperiment o evoluciji vrsta, pomislio je. Ako sebi treba da pronađe ženu, radije će sâm krenuti u lov.

Pogledao je u Kejleba. „Da li ti nekad smeta što pripadamo društvu koje vrvi od tajanstvenih ekscentrika koji su opsjednuti čudnim i neobjašnjivim pojavama?“

„Nismo mi krivi za to“, odgovori Kejleb, sagnuvši se da ispita stari instrument na radnoj klupi. „Pristali smo da nas uvuku u to samo zato što smo hteli da ostanemo uzorni sinovi. Odlično znaš da bi naši očevi bili smrtno uvređeni da smo odbili da pristupimo njihovom obožavanom društvu. Osim toga, ti nemaš prava da se žališ. Ti si me nagovorio da prođem kroz prokleti obred.“

Gejbrijel pogleda u zlatni prsten sa crnim oniksom koji je nosio na desnoj ruci. Na kamenu je bio izgraviran alhemijski simbol za vatru.

„Da, priznajem“, rekao je.

Kejleb teško uzdahnu. „Shvatam da si bio izložen ogromnom pritisku da pristupiš društvu, s obzirom na okolnosti.“

„Baš tako.“ Gejbrijel spusti težak poklopac preko škrinje i zagleda se u zagonetne reči izgravirane na zlatnoj ploči. „Nadam se samo da ovo nije neka alhemijska kletva. *Onaj ko se usudi da otvori ovu škrinju umreće strašnom smrću pre izlaska sunca*, ili nešto u tom stilu.“

„To verovatno jeste kletva, ili neka vrsta upozorenja.“ Kejleb slegnu ramenima. „Stari alhemičari ozloglašeni su zbog takvih stvari. Ali ti i ja smo ljudi modernog doba, zar ne? Mi ne verujemo u takve koještarije.“

Prva žrtva pala je tri dana kasnije.

Bio je to čovek po imenu Rigs. On je bio jedan od seljaka koje su Gejbrijel i Kejleb unajmili da spakuju stvari iz alhemičareve grobnice i da bezbedno utovare kutije na transportna kola.

Rigsovo telo pronađeno je u sporednoj ulici blizu pristaništa. Dva uboda nožem. Prvi mu je probušio grudni koš, a drugi mu prerezao grkljan. Na staroj kamenoj kaldrmi stajala je lokva osušene krvi.

Ubijen je vlastitim nožem. Nož je ležao pored tela, sa potamnelom zamrljanom oštricom.

„Kažu da je Rigs bio usamljenik sklon piću, kurvanju i kafanskim tučama“, objasni Kejleb. „Ljudi koji su ga poznavali tvrde da je pre ili kasnije morao tako da završi. Misle da je konačno nabasao na protivnika koji je bio brži od njega ili koji je imao više sreće.“

Pogledao je u Gejbrijela, čekajući, ne progovarajući ni reči.

Pomiren sa neminovnošću, Gejbrijel čučnu pored tela. Nevoljno je podigao nož, držeći ga za balčak. Fokusirao se na oružje kojim je izvršeno ubistvo, spremivši se za očekivani šok ledene svesnosti.

Na balčaku je bilo mnogo zaostale energije. Na kraju krajeva, ubistvo se desilo pre samo nekoliko sati. Snažne emocije su i dalje prijanjale uz oštricu, dovoljno da mu utroba zadrhti od mračnog uzbuđenja.

Čula mu se naprasno izoštriše. Kao da je odjednom postao budniji, na neki neobjašnjiv metafizički način. Ali najviše ga je uznemirilo što mu je krv istog časa proključala od stihijske želje da krene u lov.

Bacio je nož, pustivši ga da začangrlja na kaldrmi, i skočio na noge.

Kejleb ga je napeto posmatrao. „Dakle, šta kažeš?“

„Rigsa nije ubio neki stranac u napadu besa ili panike“, odgovori Gejbrijel. Odsutno je stegao šaku u pesnicu, istu onu šaku kojom je malopre držao nož. Bio je to automatski pokret, jalov pokušaj da iz sebe izbaci zaostali talog zla i naprasno probuđen lovački poriv. „Ko god da ga je sačekao u ovom sokaku, došao je ovde sa jasnom i promišljenom namerom. U pitanju je hladnokrvno ubistvo.“

„Možda neki muž kome je nabio rogove ili neki neprijatelj iz prošlosti?“

„Da, to je najlogičnije objašnjenje“, složi se Gejbrijel, ali je istovremeno osećao kako mu se dlačice na potiljku kostreše od pritajene spoznaje. Ta smrt bila je povezana s nečim ozbiljnijim. „S obzirom na Rigsovu reputaciju, policija će nesumnjivo stići do sličnog zaključka. Pa ipak, mislim da treba da proverimo sadržaj kutija.“

Kejleb izvi obrve. „Misliš da je Rigs ukrao neki od antikviteta i pokušao da ga proda nekom ko ga je potom ubio?“

„Možda.“

„Ali dobro znaš da među stvarima koje smo pronašli u laboratoriji nema ničeg što vredi mnogo para, a kamoli ljudskog života.“

„Daj da obavestimo policiju, a onda ćemo otvoriti kutije“, tiho reče Gejbrijel.

Naglo se okrenuo, pohitavši ka suprotnom kraju uzane ulice, želeći da utekne što dalje od tragova nasilja. Još je uspevaao da obuzda onaj lovački poriv, ali duboko u duši mogao je da oslušne njegov mračni žamor kako ga nagovara da se otvori ka drugom aspektu svoje prirode, ka onom delu svog bića koji je, kako se plašio, bio sve samo ne moderan.

Trebalo im je vremena da provere sve relikvije, pažljivo umotane i spremjene za transport, koristeći detaljan spisak inventara koji su ranije napravili. Na kraju se ispostavilo da nedostaje samo jedna stvar.

„Uzeo je prokletu beležnicu“, ozlojeđeno prozbori Kejleb. „Loše nam se piše kad naši očevi budu saznali za to, a da ne pominjem članove Saveta.“

Gejbrijel je zurio u praznu unutrašnjost zardale škrinje. „Nas dvojica smo prethodno obili poklopac, što mu je olakšalo posao. Trebalo je samo da zavuče ruku i da je uzme. Ali zašto bi to nekome trebalo? U najboljem slučaju, to je samo dosadna učenjačka beležnica ispunjena buncanjem nekog ludog starog alhemičara. Ona ima istorijski značaj samo za članove Volšebnog društva, a i to samo zato što je Silvester bio njihov osnivač.“

Kejleb odmahnu glavom. „Izgleda da ipak postoji neko ko veruje da bi ta formula mogla da deluje. Neko ko je spreman čak i da ubije da bi došao do nje.“

„Jedno je svakako sigurno. Nalazimo se na početku novog poglavlja u legendi o Volšebnom društvu.“

Kejleb se приметно žacnu. „Kletva alhemičara Silvestera?“

„Zvuči upečatljivo, zar ne?“

Dva meseca kasnije...

On je bio muškarac koga je čekala, ljubavnik kome je bilo suđeno da je upropasti. Ali prvo je želela da ga fotografiše.

„Ne“, reče Gejbrijel Džouns. Krenuo je preko raskošno opremljene biblioteke, podigao izrezbarenu flašu sa brendijem i nasuo pozamašnu dozu u dve čaše. „Niste došli u Volšebni dom da slikate mene, gospođice Milton. Pozvali smo vas da fotografišete našu zbirku relikvija i umetničkih predmeta. Vama možda delujem senilno, ali mislim da još nisam zaslužio da me svrstate među antikvitete.“

Gejbrijel nipošto nije delovao kao antikvit, mislila je Veniša. Štaviše, zračio je snagom i samouverenošću muškarca u najboljim godinama. Imao je sve što je potrebno da je obori s nogu i baci u vatru zabranjene strasti.

Dovoljno dugo čekala je da pronade pravog muškarca za taj zadatak, mislila je. Po standardima društva u kome je živela, ona je već zašla u godine u kojima je jedna razborita dama teško mogla da očekuje da će zasnovati brak. A kad su joj roditelji pre godinu i po poginuli u železničkoj nesreći, na njena pleća sručila se odgovornost koja joj je zapečatila sudbinu. Teško da bi neki gospodin od časti i ugleda bio voljan da se oženi devojkom nadomak tridesete, koja je izdržavala svog mlađeg brata, sestru i tetku usedelicu. Ako tome doda ono što

je naučila na primeru svog oca, gajila je ozbiljne sumnje u instituciju braka, u najmanju ruku.

Pa ipak, nije htela da proživi ostatak života, a da nikad ne upozna istinsku fizičku strast. Dama u njenom položaju, razmišljala je, imala je pravo da sama odluči ko će je i kako upropastiti.

Zavođenje Gejbrijela Džounsna predstavljalo je ozbiljan izazov, jer nije imala nikakvog iskustva u tim stvarima. Doduše, povremeno se upuštala u poneki sitan flert, ali nikad nije odmakla dalje od bezazlenih eksperimentalnih poljubaca.

Istina je glasila da još nikad nije srela muškarca koji je zasluživao da se zbog njega upusti u rizik zabranjene veze. Kad su joj roditelji poginuli, potreba da se kloni razornih skandala pretvorila se u još snažniji imperativ. Finansijska sigurnost njene porodice sada je u potpunosti zavisila od njene fotografske karijere. Nije to ničim smela da ugrozi.

Ali ti čarobni trenuci u Volšebnom domu bukvalno su joj pali u krilo. Bio je to dar kakvom se nikad nije nadala.

Sve se desilo na najobičniji mogući način, prisetila se. Jedan od članova misterioznog Volšebnog društva video je njene fotografije u Batu i preporučio je upravnom savetu tog udruženja. Koliko je shvatala, oni su hteli da neki fotograf dođe u Volšebni dom da snimi njihovu muzejsku zbirku.

Ponuda za unosnu saradnju pružila joj je neslućenu mogućnost da proživi svoje najskrivenije romantične fantazije.

„Ne tražim da mi dodatno platite za svoj portret“, brzo je rekla. „Avans koji sam dobila dovoljan je da pokrije sve troškove.“

I mnogo više od toga, pomislila je, trudeći se da prikrije svoje zadovoljstvo. Još je bila ošamućena pri pomisli na neverovatno darežljivu svotu koju je Volšebno društvo uplatilo na njen bankovni račun. Taj neočekivani dobitak mogao je bukvalno da preokrene njenu budućnost i budućnost njene porodice. Ali mislila je da nije mudro da to objašnjava Gejbrijelu.

U njenoj profesiji, vizuelni utisak predstavljao je ključnu stvar, kao što je tetka Beatris često ukazivala. Svog klijenta morala je da navede na zaključak da je njeno delo vredno svakog isplaćenog penija, naročito kad je u pitanju tako pozamašan honorar.

Na Gejbrijelovim usnama zaigra onaj ležeran misteriozan osmeh dok joj je pružao čašu sa brendijem. Kada je prstima okrznuo njenu šaku, nervi joj čudno zabrideše. Nije joj bilo prvi put da to oseti.

Nikad nije srela muškarca kao što je Gejbrijel Džouns. Muškarca sa očima čarobnjaka iz drevnih vremena, ispunjenim mračnim nedokučivim tajnama. Vatra koja je plamtela u masivnom kaminu bacala je zlatne odsjaje preko oštarih izražajnih crta njegovog lica, isklesanih snažnim elementarnim silama. Kretao se sa gracioznošću grabljivice koja vreba svoj plen, ostavljajući utisak neverovatne muževnosti i elegancije u savršeno skrojenom crno-belom večernjem odelu.

Sve u svemu, zaključila je, bio je prosto savršen za ono što je imala na umu.

„Kao što sigurno znate, gospođice Milton, troškovi ne predstavljaju problem“, rekao je.

Postiđena njegovim rečima, na brzinu je otpila gutljaj brendija, pomolivši se da prigušena svetlost prikrije njeno rumenilo. Naravno da troškovi ne predstavljaju problem, ozlojeđeno je pomislila. Sudeći po raskoši koja ju je okruživala, Volšebno društvo je raspolagalo za vidnim bogatstvom.

Prošlo je šest dana otkako je stigla pred oronulo kameno zdanje poznato kao Volšebni dom, dovezavši se modernim privatnim kočijama koje je Gejbrijel poslao da je dočekaju na železničkoj stanici u selu.

Kočijaš je imao snažnu građu i osorno držanje. Veoma malo je pričao, nakon što se uverio da je ona osoba koju je čekao. Podigao je kofere u kojima se nalazila njena odeća, zajedno sa suvim pločama*, tronožnim stalkom i hemikalijama za razvijanje negativa, ne uloživši ni najmanji napor, kao da su bili laki poput pera. Uprkos tome, Veniša je insistirala da sama ponese svoj foto-aparat.

Putovanje kočijama potrajalo je skoro dva sata. U međuvremenu se spustila noć i Veniša je postala svesna neprijatne činjenice da je odmicala sve dalje i dalje, prolazeći kroz naizgled puste i nenaseljene predele.

---

* Vrsta fotografske ploče koja je oko 1880. godine ušla u široku upotrebu, značajno olakšavši rad tadašnjim fotografima. (Prim. prev.)

Kada se ćutljivi kočijaš konaćno zaustavio ispred stare vlastelinske vile, sagrađene na ruševinama još starije opatije, jedva je obuzdala jezu koja joj je zastrujala uz kićmu. Ćak je počela da se pita da li je napravila veliku grešku kada je prihvatila tu neobjašnjivo velikodušnu ponudu.

Svi detalji bili su utanaćeni u prepisci. Po prvobitnom planu, Venišina mlađa sestra Amelija, koja je radila kao njena pomoćnica, trebalo je da krene sa njom, ali je u poslednjem trenutku navukla gađan nabez. Tetka Beatris nije bila voljna da pusti Venišu da sama otputuje i obavi ugovoren posao, ali finansijska nužnost je na kraju pobedila. Kada je impresivan honorar legao na njen bankovni račun, Veniši nije bilo ni nakraj pameti da otkaze pogodbu.

Ćinjenica da se Volšebni dom nalazio na tako pustom mestu ispunila ju je nemirom, ali već je prvi susret sa Gejbrijelom Džounsom bio dovoljan da rasprši njenu strepnju.

Te prve večeri, kad ju je ćutljiva kućepaziteljka odvela da se upozna sa gospodinom Džounsom, bila je zapljusnuta bujicom zapanjujuće svesnosti. Bilo je to neverovatno izoštreno osećanje koje je momentalno probudilo sva njena ćula, uključujući posebnu vrstu vizije koju ćuvala u tajnosti od svih, osim od ćlanova svoje najuže porodice.

Tada je dobila inspiraciju za grandiozni plan zavođenja.

Imala je pravog muškarca, pravo mesto i pravo vreme. Kad napusti Volšebni dom, teško da će se ikada ponovo sresti sa Gejbrijelom Džounsom. A ćak ako im se putevi nekim slučajem i ukrste, smatrala je da će on biti dovoljno galantan da saćuva njenu tajnu. Pogotovo pošto je slutila da je i on imao svojih tajni.

Njena porodica, klijenti i komšije iz Bata nikad neće saznati šta se desilo na tom izolovanom mestu, razmišljala je. Tu, u Volšebnom domu, bila je ćudesno oslobođena društvenih stega i ogranićenja, onako kako više nikad neće biti.

Uprkos nedostatku praktićnog iskustva, sve do danas se nadala da su njeni pokušaji da zavede Gejbrijela Džounsa dobro napredovali. Po plamsaju koji bi povremeno spazila u njegovim očima i uzbudljivoj energetskej auri koja se svijala oko njih dok su bili zajedno, znala je da je i ona njega privlaćila.

Poslednjih nekoliko dana uživali su u dugim intimnim večerama i nadahnjujućim razgovorima pored kamina. Ujutru su zajedno doručkovali, u prisustvu uzdržane kućepaziteljke, iscrpno razmatrajući planove za taj dan. Činilo se da Gejbrijel uživa u njenom društvu jednako kao ona u njegovom.

Postojao je samo jedan problem. Ovo joj je bila šesta noć u Volšebnom domu, a Gejbrijel još nije pokušao ni da je uzme u naručje, a kamoli da je ponese uz stepenište do spavaće sobe.

Doduše, njihovi susreti obilovali su sitnim, prolaznim, neverovatno uzbudljivim intimnostima: dodir njegove tople snažne šake na njenom laktu dok ju je uvodio u neku od odaja, ležeran i naizgled nepromišljen, senzualan osmeh koji je obećavao mnogo više nego što je pružao.

Naravno, takvi detalji su je stavljali na slatke muke, ali to sigurno nije mogla da shvati kao nesporan znak da ju je on želeo u dovoljnoj meri da se upusti u divlju strasnu ljubavnu avanturu sa njom.

Već je počela da brine da nije dorusla takvom izazovu. Za nekoliko dana napustiće zauvek Volšebni dom. Ako nešto hitno ne učini, njeni snovi ostaće neostvareni.

„Rekao bih da odlično napredujete sa poslom“, prozbori Gejbrijel. Zastao je pored prozora, zagledavši se u noć obasjanu mesečinom. „Hoćete li uspeti da završite u planiranom roku?“

„Mislim da hoću“, priznade ona. *Nažalost*, dodala je u sebi. Kad bi samo dobila neki izgovor da produži rok. „Poslednjih dana bilo je prilično sunčano, pa nisam imala problema sa osvetljenjem.“

„Svetlost fotografu uvek zadaje najviše brige, zar ne?“

„Da, tako je.“

„Ljudi iz sela kažu da će ovakvo vreme potrajati.“

Još loših vesti, turobno je pomislila. Loše vreme predstavljalo je jedino opravdanje da produži svoj boravak.

„Baš lepo“, učtivo je odgovorila.

Vreme je neumoljivo isticalo. Ta pomisao je ispuni očajanjem. Gejbrijel je možda osećao izvesnu strast prema njoj, ali bio je previše galantan da bi udovoljio tom porivu.

Njeni planovi za makar jednu noć zabranjene strasti počeli su da se raspršuju poput dima. Morala je odmah da stupi u akciju.

Nehajno je ispila ostatak brendija. Osetila je kako joj alkohol prlji grlo, ali ju je dovoljno ohrabrio da ustane.

Spustila je čašu na sto sa takvom odlučnošću da je staklo zazvečalo.

Sad ili nikad, pomislila je. Da li će biti zaprepašćen ako mu se na-prosto baci u naručje? Sigurno hoće. Pravi gospodin bio bi nesumnjivo šokiran tako nedoličnim ponašanjem. I sama je bila zapanjena tom idejom. Šta ako je odbije? Bila bi ponižena do srži.

Takva situacija zahtevala je suptilnost.

Očajnički je tražila iskru nadahnuća. Sa druge strane prozora mesečina je sipala svoje zrake preko terase. Tako romantičan prizor, pomislila je.

„Kad smo već kod toga“, rekla je, trudeći se da zvuči što nehajnije, „ovde je pomalo sparno, zar ne? Mogla bih da izađem na svež vazduh pre nego što krenem na počinak. Jeste li voljni da mi se pridružite, gospodine?“

Krenula je ka staklenim vratima koja su vodila na terasu, nadajući se da deluje dovoljno primamljivo.

„Naravno“, odgovori Gejbrijel.

To je naprasno ohrabri. Možda će njen plan ipak upaliti.

Krenuo je za njom da otvori vrata. Kada je izašla na kamenu terasu, hladan noćni vazduh je ošinu neočekivanom silinom. Optimizam je naglo napusti.

Toliko o mom briljantnom planu, pomislila je. Napolju je bilo previše sveže. To će joj teško pomoći da Gejbrijela dovede u stanje uzavrele strasti.

„Trebalo je da ponesem ogrtač“, rekla je, prekrstivši ruke ispred grudi da se zagreje.

Gejbrijel nasloni čizmu na nizak kameni zidić koji se pružao oko terase i zagleda se procenjivački u zvezdano nebo.

„Ovako sveža i vedra noć predstavlja dodatni znak da ćemo sutra uživati u izdašnom suncu“, rekao je.

„Divno.“

Skrenuo je pogled ka njoj. Na mesečini je primetila kako mu se usne izvijaju u onaj zagonetni osmeh.